

Mesačný spln (príbeh č. 1)

V jednom malom mestečku na ulici Hviezdna, v byte číslo 7, býval malý nezbedný škôlkár Oliver a jeho mladšia sestrička Kika. Končili prázdniny a buchot skriň a zásuviek bolo počuť až na ulicu. Dvere na obývacej izbe sa otvorili a v nich stál Oliver. Na sebe mal oblečené plavky a na nich sveter.

– Maminka, som pripravený na prázdniny u babky.

S hrdosťou vyhlásil Oliver a v ruke držal svojho plyšového medveďa Tomáša.

– Oliver, čo to máš na sebe? Sveter a plavky?

– Maminka, keď mi bude zima, budem mať sveter a keď bude teplo, plavky.

Pohotovo odpovedal Oliver.

– Vyzleč si to. Všetko k babke som ti už zbalila.

Maminka Miška myslela ako vždy na všetko a Oliverov kufor už stál pripravený na chodbe. Otec Martin s úsmevom zdvihol zrak od knihy, usmial sa a povedal.

– Len aby si nezabudol na Tomáša.

Oliver si pre istotu ešte silnejšie pritisol svojho plyšového medveďa. Medveďa Tomáša dostal na svoje prvé narodeniny a od vtedy sú najlepší kamaráti. Pomáhal mu keď mal strach, keď sa nudil a zaháňal aj všetky strašidlá.

– Ociii, ja Tomáša nikdy nezabudnem...

Odvrkol Oliver.

– Oliver, poď sa obliecť, už musíme vyraziť.

Oliver utekal do svojej izby a o chvíľu bol prezlečený a pripravený na cestu.

Zakývali Kike aj ockovi na rozlúčku a vyrazili k babke.

Babka s dedkom bývali v malej drevenej chalúpkke na konci dediny. Na žlaboch viseli rôzne bylinky a na verande sa vždy vyhrieval kocúr Murko. Úzky chodník smeroval k zelenej bráne, kde už čakala na Olivera babka s dedkom.

– Oliverko, konečne si prišiel. Musíš si užiť posledný týždeň prázdnin pred škôlkou.
S úsmevom otvárala babka dvere na aute a vítala Olivera.

Babka Agáta mala veľa detí a ešte viac vnúčat. Rada pre nich pripravovala rôzne koláče a buchty od výmyslu sveta. Mala šedivé vlasy, ktoré stále nosila zapletené do vrkoča. Usmievala sa od rána do večera a vlastne Oliver ju nikdy nevidel smutnú ani zamračenú. To prenechala dedkovi.

Dedko František bol starý frfloš. Navonok vyzeral ako prísny starý otec, ale vo vnútri to bol najväčší do-
brák. Stále sedel na lavičke pred domom a bafkal zo svojej dlhej fajky.

– Oliver, nenaháňaj tie mačky!

– Oliver, nechaj moju palicu!
Napomínal ho.

Ale Oliver sa len šibalsky usmial a hľadal nové dobrodružstvo. Veď dedko mal toľko pokladov. Tam der-
avé koleso, oproti staré rádio a to nehovorím, koľko pokladov schovával na povale! Dedko bol, ale dobrý
strážca povaly a Oliver mal len pár krát možnosť nahliadnuť, čo všetko sa tam skrýva.

Oliverovi vždy deň u babky a dedka prešiel tak rýchlo. Ani sa nenazdal a už bol v posteli pripravený na
spánok. Jeden večer sa Oliverovi nedalo zaspáť. Krútil sa, stískal perinu a stále nič. Aj medveď Tomáš
bol na tom rovnako. Zato babka, chrápala akoby pílila drevo. Pozrel von z okna a mesiac mu pohľad
opätoval.

– Babka...
Štuchol jemne do babky a chrápanie zmenilo tón.
– Babka...

Babka sa prebrala a ospalým hlasom sa opýtala

– Oliverko, prečo nespíš?

– Nemôžem zaspáť, mesiac sa na mňa pozerá.

